

Ballant amb Roxy Music

DAVID CASTILLO

AVUI, 21/06/10

28 anys després de la seva última actuació a Barcelona, Roxy Music tornava a la ciutat en la segona cita de la gira de reunificació, que es va iniciar fa un parell de dies a Hèlsinki. L'agost del 1982 van triomfar en la presentació d'*Avalon* a l'estadi del Sant Andreu, telonejats pels experimentals King Crimson de Robert Fripp. Aquella va ser una nit magnífica, quan Barcelona bullia en projectes, s'acabaven els fantasmes dels anys setanta i la majoria dels músics internacionals importants passaven pels nostres escenaris amb tota normalitat. El concert del 82, amb l'entrada amb una reproducció de les dues noies rosses de la portada del disc *Flesh and blood*, va ser una de les últimes actuacions del grup junts. En un moment d'un dels solos, a Manzanera li va saltar la corda d'una guitarra i va continuar tocant mentre el públic l'ovacionava. Han passat moltes coses des d'aleshores, fins i tot entre nosaltres. Dels quatre amics amb què vaig anar al concert només en sobreviu un, Pere Boluña, a qui no vaig veure dissabte a la nit en la immensa sala de la Fira de l'Hospitalet, on se celebren les actuacions nocturnes del Sónar.

Públic majoritàriament jove el que es va concentrar a veure una formació que comptava amb quatre supervivents: Bryan Ferry, el guitarrista Phil Manzanera, el saxofonista Andy Mackay i el bateria Paul Thompson, acompanyats d'una banda d'instrumentistes brillants, tres coristes negres i una violinista i teclista amb una minifaldilla vertiginosa. El grup, conscient del festival on tocaven, va apostar pels temes més avantguardistes de la seva carrera, des del primer, *Re-make/Re-model*, datat el 1972 al primer disc: "Ho vaig intentar, però no vaig saber trobar

el camí. De tant mirar enrere vaig acabar per no veure-hi res. Sabem que el proper cop serà el millor, però si no n'hi ha, on podrem anar?”. Una declaració de principis, que Ferry va cantar amb fúria i convicció. Elegants amb les seves americanes negres, la Gibson de Manzanera no va parar d'escopir foc intercanviant solos amb Mackay. Les pantalles mostraven la història del grup amb les cèlebres models de les cobertes dels àlbums, una col·lecció de *pin-ups* i una exhibició de videoart conceptual. Classe, cultura, lletres amb rerefons poètic i senyores guapes i intel·ligents: ¿es pot demanar més?

Els Roxy Music es van dissoldre devorats per l'èxit d'*Avalon*, un disc a mida de Ferry, que la resta de components no van acabar de digerir. Marcaria la carrera posterior del cantant. Dins del grup tancaria una exitosa trilogia amb *Manifesto* (1979) i *Flesh and blood* (1980). Potser per aquest motiu, el retorn ha estat més democràtic. Fa uns mesos es van tancar a gravar una sèrie de temes nous, amb un altre membre històric de la banda, Brian Eno. El treball s'ha quedat sense acabar, als llimbs, esperem que no per sempre més. Centrat en l'època inicial, no tan *ferrytiana*, el concert va recuperar *If there is something*, *Editions of you*, *In every dream home a heartache*, *A song for Europe* i *Out of the blue*, totes gravades entre el 1972 i el 1975. El moment culminant va ser la versió de John Lennon *Jealous guy*, que continuaria amb *Virginia plain* i *Love is the drug*. Un altre tema, dels més antics, *Do the strand*, va posar a ballar el públic amb “l'esfinx i la Mona Lisa, Lolita i el Guernika”. Així es clouria un concert breu, d'una hora i deu minuts, que es corresponia al format igualitari del festival, modèlic en tantes coses. Sónar glamurós amb els Roxy Music.